

[Albertsen.]

nærmere i udvalget. Det er klart, enhver ændring og forbedring af grænser på dette område vil vi selvfølgelig imødesee med glæde, men selve princippet i lovforslaget kan vi ikke godkende.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal ikke forlænge debatten, men jeg synes, jeg må sige til hr. Albertsen, at det står i lovforslagets bemærkninger, at det er hensigten at forhøje de indtægtsgrænser, der lægges til grund for bevilling af friplads; det må jo automatisk medføre, at der bliver flere, der kommer inden for den grænse, hvor man kan få en friplads.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Forhøjelser kan som bekendt være mange ting. Hvis det drejede sig om 500 kr., var det også en forhøjelse, men det hjalp ikke meget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond [af Erling Dinesen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 62) findes i tillæg A. sp. 1453, fremsættelsen i tidenden sp. 999).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Det af medlemmer af socialdemokratiet fremsatte forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond går ud på, at der oprettes en fond med det formål at sikre alle lønmodtagere udbetaling af løn, feriegodtgørelse og ethvert øvrigt økonomisk krav, som ud-

springer af et ansættelsesforhold. Sikringen skal gælde i tilfælde af arbejdsgiverens konkurs eller betalingsstandsning i øvrigt. Midlerne foreslås tilvejebragt ved bidrag fra arbejdsgiverne.

I bemærkningerne til lovforslaget siges bl. a., at lønmodtagernes beskyttelse af lønkrav i tilfælde af virksomheders konkurs eller betalingsstandsning er ufuldstændig og bør udbygges. Ganske vist er der ved lov af 18. juni 1969 om ændring af lov om konkurs gennemført en ændret konkursorden, således at lønkrav kan påregnes dækket i større omfang end tidligere, men, siges det videre, der kan stadig blive tale om alvorlige tab for lønmodtagerne i konkurstillfælde, og selv i tilfælde, hvor der opnås dækning, sker det sædvanligvis med en væsentlig forsinkelse.

Jeg tror, at alle anså den ændring af konkursloven, som blev gennemført for et års tid siden, som et betydeligt fremskridt for lønmodtagerne, men forslagsstillerne har ret i, at der desuagtet stadig vil kunne forekomme tilfælde, hvor lønmodtagernes lønkrav alligevel ikke kan fyldestgøres. Ligeledes er det rigtigt, at der vil kunne blive tale om en forsinkelse i udbetalingen til lønmodtagerne.

Jeg vil derfor indledningsvis fastslå, at regeringen er enig i den generelle målsætning, som lovforslaget er udtryk for. Den konkrete udformning efterlader imidlertid efter min mening så mange uafklarede spørgsmål, at jeg ikke kan anbefale folketinget at lægge forslaget til grund for den lovgivning om yderligere sikring af lønmodtagers lønkrav, som jeg altså er enig i at der kan være behov for.

Lad mig først minde om, at spørgsmålet om en garantiordning, om end kun for så vidt angår feriegodtgørelse, blev rejst i den redegørelse om arbejdstid og ferie, som i september 1968 blev afgivet af et året forud nedsat udvalg. I redegørelsen peges på muligheden for etablering af en særlig garantiordning — altså for krav, der udspringer af ferielovgivningen — og det henstilles, at der af arbejdsministeriet nedsættes et udvalg til at overveje spørgsmålene. I overensstemmelse hermed nedsatte jeg i november 1968 et udvalg med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter til at overveje det ønskelige i etablering af en særlig garantiordning